

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στο Καινούργιο Αιτωλοακαρνανίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου στο Καινούργιο Αιτωλοακαρνανίας χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην αρχιερατική Θεία Λειτουργία, την Κυριακή 8 Δεκεμβρίου 2024, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, λίγες ημέρες μετά την ετήσια πανήγυρη του Ιερού Ναού.

Κατά το κήρυγμά του ανέλυσε την αποστολική περικοπή της ημέρας τονίζοντας, ότι αποτελεί προανάκρουσμα του ύμνου των αγγέλων, όπως ακούστηκε το βράδυ των Χριστουγέννων: «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη».

Σε λίγες ημέρες θα ακούσουμε ξανά τους αγγέλους να αγάλλονται και να δοξολογούν τον Δημιουργό των πάντων, βλέποντάς Τον να γίνεται όμοιος με το πλάσμα Του. Και μάλιστα, η δοξολογία που θα αναπέμπουν θα έχει διπλή αιτία: Πρώτον, θα δοξολογούν την απέραντη φιλανθρωπία του Ύψιστου Θεού. Και

δεύτερον, θα πανηγυρίζουν για την εκπλήρωση του μεγάλου, του διαχρονικού και πανανθρώπινου πόθου για την επικράτηση της ειρήνης στην γη.

Η «επί γης ειρήνη» δεν είναι μία αφηρημένη έννοια, ούτε ένα ανεκπλήρωτο όνειρο. Από την στιγμή που Ο Χριστός ήρθε στην γη, ο δρόμος της ειρήνης είναι ήδη ανοικτός.

Αυτό αποκαλύπτεται από τον Απόστολο Παύλο, στον πρώτο κιόλας στίχο της σημερινής περικοπής: «Αυτός (δηλαδή ο Χριστός) εστίν η ειρήνη ημών»!

Είναι άραγε τόσο σημαντική για τους ανθρώπους η ειρήνη, ώστε ο Απόστολος Παύλος να την ταυτίζει με τον ίδιο τον Χριστό; Βεβαίως αδελφοί μου! Και αυτό είναι απόλυτα δικαιολογημένο, αν αναλογιστεί κανείς τί σημαίνει η λέξη «ειρήνη» για τον λαό του Ισραήλ, στον οποίον ανήκε ο μεγάλος Απόστολος.

Στην Παλαιά Διαθήκη, λοιπόν, η ειρήνη δεν αποτελεί απλώς μία παύση εχθροπραξιών στα πεδία των μαχών. Ούτε, όπως πίστευαν οι αρχαίοι Έλληνες, το μεσοδιάστημα ανάμεσα σε δύο πολέμους. Ευρύτερα, η ειρήνη σχετίζεται με ό,τι καλό υπάρχει για τον άνθρωπο, με κάθε ευτυχία, με κάθε ολοκλήρωση, με κάθε πληρότητα, τόσο πνευματική όσο και υλική. Και μάλιστα, η ειρήνη σχετίζεται με την δικαιοσύνη. Μία κοινωνία ειρήνης είναι μία δίκαιη κοινωνία, της οποίας τα μέλη δεν συγκρούονται, αλλά αλληλοσυμπληρώνονται, δεν ανταγωνίζονται αλλά αναρμονίζονται, όπως οι φθόγγοι μίας αρμονικής συγχορδίας. Με λίγα λόγια, «ειρήνη» σημαίνει αποκατάσταση του κόσμου στην αρχική του τάξη, όπως την είχε ορίσει ο Δημιουργός. Στην λέξη «ειρήνη» συμπυκνώνονται όλες οι ελπίδες και όλα τα οράματα μίας ευτυχισμένης ζωής.

Για τον λόγο αυτό, οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, δεν μιλούν μόνον για την ανάγκη επιστροφής του λαού του Ισραήλ στην πίστη στον ένα Θεό. Με επιμονή και οξύτητα τονίζουν την ανάγκη να εξαιρεθώ και η κοινωνική αδικία, η οποία, για εκείνους, αποτελεί ύβρη και βλασφημία ενώπιον του Θεού, αλλά και πηγή όλων των πολέμων. Οκτακόσια χρόνια πριν τον Χριστό, ο προφήτης Ησαΐας χαρακτηρίζει τον αναμενόμενο μεσσία ως τον «άρχοντα της ειρήνης», ο οποίος θα ξαναδώσει στους ανθρώπους, όχι μόνον την εσωτερική αλλά και την κοινωνική γαλήνη.

Αυτός είναι ο λόγος, που ο Απόστολος Παύλος θεωρεί τον Χριστό ως τον αναμενόμενο «άρχοντα της ειρήνης». Και πράγματι, έχει κάθε λόγο να ποθεί και εκείνος με όλη την δύναμη της ψυχής του την ειρήνη, καθώς, στην Έφεσο, στους Χριστιανούς της οποίας απευθύνεται η σημερινή επιστολή, το κλίμα ήταν κυριολεκτικά πολεμικό. Οι Ιουδαίζοντες Χριστιανοί εναντιώνονταν κατά των

Χριστιανών, των προερχόμενων από τους εθνικούς, και, βεβαίως, κατά του Παύλου, ο οποίος δεν θεωρούσε την περιτομή απαραίτητη. Οι ειδωλολάτρες μισούσαν τους Χριστιανούς, καθώς οι κάτοικοι της Εφέσου απομακρύνονται μαζικά από τα είδωλα και έτσι μειώνονταν τα έσοδα από την ειδωλολατρική λατρεία. Τους Χριστιανούς μισούσαν και οι Ιουδαίοι, αφού τους θεωρούσαν εχθρούς και διαστρεβλωτές του Μωσαϊκού Νόμου.

Εν μέσω όλων αυτών, ο Απόστολος Παύλος γίνεται κήρυκας της ειρήνης και προβάλλει τον Χριστό όχι ως απλό ειρηνοποιό αλλά ως την ίδια την ειρήνη. Προβάλλει την θυσία Του, διακηρύσσοντας πως το αίμα στον σταυρό χύθηκε για όλους τους ανθρώπους, Εθνικούς και Εβραίους. Διδάσκει πως, με την ζωή, τον λόγο και το παράδειγμα της θυσίας του Κυρίου, γκρεμίστηκε ο φραγμός του Νόμου, που εμπόδιζε τους ανθρώπους να προσεγγίσουν τον Θεό, αν πρώτα δεν είχαν αποδεχτεί την ακριβή τήρηση τύπων και διατάξεων της Παλαιάς Διαθήκης. Στο πρόσωπό Του λοιπόν ο Χριστός, «κτίζει», δημιουργεί τον «καινόν άνθρωπον», την μία καινούργια ανθρωπότητα, που απαρτίζεται αδιακρίτως από Ιουδαίους και ειδωλολάτρες. Κάτι που σήμερα σημαίνει άνοιγμά προς όλη την ανθρωπότητα και μεταβάλλει την Εκκλησία σε μία καινούργια πολιτεία, μέσα στην οποία όλοι έχουν θέση, χωρίς καμιά διάκριση.

Ακούγοντας όλα αυτά, ίσως, ορισμένοι Χριστιανοί, προβληματίζονται και ρωτούν: «Πού είναι σήμερα ο Χριστός; Πώς μπορεί να επηρεάσει τον σύγχρονο κόσμο ένα πρόσωπο που έζησε πριν δύο χιλιάδες χρόνια;»

Προς αυτούς απαντά σήμερα ο Απόστολος Παύλος, αναφέροντας, στον εικοστό στίχο της σημερινής περικοπής: «Όσοι πιστέψατε στον Χριστό, προστεθήκατε στο οικοδόμημα που έχει θεμέλιο τους αποστόλους και τους προφήτες της πρώτης Εκκλησίας και ακρογωνιαίο λίθο τον ίδιο τον Χριστό».

Όλοι γνωρίζουμε σε τι κόσμο ζούμε. Ο πόλεμος δεν έχει μόνον μία μορφή. Άλλοτε ξεσπά ανάμεσα σε κράτη, άλλοτε μεταμορφώνεται σε καθημερινή βία μέσα στις πόλεις μας, άλλοτε απειλεί τα παιδιά μας μέσα στο σχολείο κι άλλοτε δείχνει τα δόντια του μέσα στις οικογένειες. Όλη η ανθρωπότητα προσπαθεί να τον τιθασεύσει. Εκπονεί προγράμματα, παίρνει μέτρα και διενεργεί ειρηνευτικές συνομιλίες. Αυτός, όμως, πάντα ξεγλιστρά και διαρκώς βρίσκει τρόπους να μεταβάλλει την ζωή σε εφιάλτη.

Σήμερα, ο Απόστολος Παύλος μας προσφέρει την λύση, ακριβώς επειδή, με την σοφία του, είναι σε θέση να εντοπίσει την πηγή του πολέμου. Και αυτή βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο. Όσο ο Χριστός απουσιάζει από τις ψυχές των ανθρώπων, ο χώρος μένει ανοικτός στις συμπεριφορές και τα πάθη του παλαιού ανθρώπου· στο

μίσος, στον ανταγωνισμό, στην απληστία και κυρίως, στην ανικανότητα του ανθρώπου να αγαπήσει και να δει τον συνάνθρωπό του ως αδελφό.

Εμείς, ως μέλη της Εκκλησίας, έχουμε ένα προνόμιο και μία μεγάλη ευθύνη. Είμαστε μέλη του σώματος του Χριστού, ζούμε τον Χριστό, κοινωνούμε τον Χριστό. Η ειρήνη βρίσκεται μέσα μας και ανάμεσά μας. Με την συνεπή πνευματική ζωή, την πίστη και την μετάνοια, μπορούμε να απολαύσουμε το δώρο της ειρήνης ως ένα πραγματικό και αναμφισβήτητο γεγονός. Όσο αγωνιζόμαστε, ώστε να γίνουν οι καρδιές μας κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος, τόσο η Εκκλησία θα μεταβάλλεται σε μία νέα κοινωνία ειρήνης. Συγχρόνως, όμως, θα αποτελεί για όλη την ανθρωπότητα, φωτεινό φάρο ειρήνης και καταλλαγής».

Ολοκληρώνοντας ευχήθηκε: «Τα Χριστούγεννα που πλησιάζουν, ας αποτελέσουν αφορμή δοξολογίας για την έλευση του Άρχοντα της ειρήνης. Ας αποτελέσουν όμως και αφορμή ανανέωσης της αποφάσεώς μας να ζήσουμε με Αυτόν σε κάθε στιγμή της ζωής μας, ενισχύοντας το φως της δικής Του ειρήνης προς την ανθρωπότητα, που συνεχίζει να ζει βυθισμένη στο σκοτάδι του μίσους και των πολέμων».

[Δείτε ΕΔΩ φωτογραφικό υλικό](#)